

NEGAR
ORANG

ASSAR
ART
GALLERY
نگارخانه اش
www.assarartgallery.com
تهران، کریمخان زند، خیابان ارتشهر، کوی فروزان، شماره ۱۶
کد پستی ۱۵۸۳۶ تلفن: ۸۸۳۳۶۶۸۸ فکس: ۸۸۳۳۲۹۲۷
16 BARFOROUSHAN ALLEY,
IRANSHAHR ST., KARIMKHAN ZAND ST.,
15836 TEHRAN-IRAN.
PHONE: (+9821)88326689
FAX: (+9821)88343947
info@assarartgallery.com

“وضعیت اضطراری” State of Emergency

Negar Orang

1983 Tehran, Iran Education 2010 MA, Illustration, Tehran Art University, Tehran, Iran 2005 BA, Painting, Azad University, Tehran, Iran Solo Exhibitions 2012 Assar Art Gallery, Tehran, Iran 2009 Elaheh Art Gallery, Tehran, Iran 2008 Mehrva Art Gallery, Tehran, Iran Group Exhibitions 2010 Etemad Art Gallery, Tehran, Iran 2009 Art Center, Tehran, Iran 2007 Mehrva Art Gallery, Tehran, Iran 2007 Afrand Art Gallery, Tehran, Iran 2006 Afrand Art Gallery, Tehran, Iran 2005 Laleh Art Gallery, Tehran, Iran 2004 Laleh Art Gallery, Tehran, Iran 2002 Echo Art Gallery, Tehran, Iran Art Fairs 2007 Art London, London, UK

نگار اورنگ

۱۳۶۲ تهران، ایران تحصیلات ۱۳۸۹ کارشناسی ارشد، تصویر سازی، دانشگاه هنر، تهران، ایران ۱۳۸۴ کارشناسی، نقاشی، دانشگاه آزاد، تهران، ایران نمایشگاه های انفرادی ۱۳۹۱ گالری آتو، تهران، ایران ۱۳۸۸ گالری الهه، تهران، ایران ۱۳۸۷ گالری مهر، تهران، ایران نمایشگاه های گروهی ۱۳۸۹ گالری اعتماد، تهران، ایران ۱۳۸۸ گالری خانه هنر، تهران، ایران ۱۳۸۶ گالری مهر، تهران، ایران ۱۳۸۶ گالری افروند، تهران، ایران ۱۳۸۵ گالری افروند، تهران، ایران ۱۳۸۴ گالری لاله، تهران، ایران ۱۳۸۳ گالری لاله، تهران، ایران ۱۳۸۱ گالری اکو، تهران، ایران نمایشگاه های بین المللی (آرت فرها) ۱۳۸۶ آرت لندن، لندن، انگلستان

ASSAR
ART
GALLERY

All rights reserved.
No part of this publication may be copied or transmitted
in any form or by any means without the prior written permission of Assar Art Gallery.
Printed in September 2012
Art Director & Graphic Designer: Iman Safaei
Production Manager: Hooyar Asadian

شماره ۷ از مجموعه وضعیت قرمز، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.7 from the Red Alert series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۱ از مجموعه بهار عربی، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.1 from the Arab Spring series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۱۰ از مجموعه وضعیت قرمز، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No. 10 from the Red Alert series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۱ از مجموعه وضعیت قرمز، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۶×۷۶ سانتی متر، ۱۳۹۰
No. 1 from the Red Alert series, acrylic and spray paint on cardboard, 56x76 cm, 2011

شماره ۳ از مجموعه وضعیت قرمز، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.3 from the Red Alert series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۳ از مجموعه بهار عربی، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.3 from the Arab Spring series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۲ از مجموعه بهار عربی، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.2 from the Arab Spring series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

Negin
2011

شماره ۶ از مجموعه بهار عربی، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.6 from the Arab Spring series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۶ از مجموعه وضعیت قرمز، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.6 from the Red Alert series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۹ از مجموعه وضعیت قرمز، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.9 from the Red Alert series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

شماره ۸ از مجموعه وضعیت قرمز، اکریلیک و اسپری روی مقوا، ۵۰×۷۰ سانتی متر، ۱۳۹۰
No.8 from the Red Alert series, acrylic and spray paint on cardboard, 50x70 cm, 2011

Whether we like it or not, we have somehow turned to political subjects and competitors of governments in shaping and anticipating the public arena. The chain of events that started in 2009 and lead to the Arab Spring and Wall Street turmoil redefined citizens as political players and streets as the location for political undertakings. Incident, however, being essentially unexpected and non-representable, is at the same time exhilarating and stimulating and seductively calls on us to react. An artwork, nonetheless, can be proof of an already materialized event we cannot identify; something that cannot be downgraded to media representation (the kind of representation that instantly turns every horrible, painful and disturbing incident into a consumable and forgettable code). Being loyal to incidents in her paintings, Negar Orang evokes the viewers' memory: we have all gone and are still going through incidents that cannot be indorsed in any other means but through her representation of vague and faded figures on bare and unidentified color backgrounds, called up from our unconscious. The ghostly-like and indeterminate figures on Negar Orang's canvases are portrayed as though they are photographic records of a passing moment similar to our visualizations of a person running away, or a person in a restless or joyful crowd of people, cars and soldiers; and now, such scattered images have eventually found their way to the canvas. On the other hand, her graffiti-like paintings are supposed to represent an Emergency Art, created with a basic and undeveloped technique on the spur of a moment in the immediate call of a revolution. Even so, the intentional touch of color in her work that highlights their painterly nature, and of course the familiar means of presentation, are eventually confessions to the incompetence of art versus the flowing and unattainable nature of time, or more importantly to the incompetence of any kind of representation at all. How devoted these moments will remain to the escaping and flowing nature of "instant" and how far will the idea of urgency go? And all this take root in the main question about in/capability of the recent politicized art, a question that has probably crossed the artist's mind as well while walking down the street to her studio: what is the power of political art? Would the art world, the constricted realm of art galleries and the era of consumerism guarantee that the pain and the memory will not eventually turn into a consumable code?

Behrang Pourhosseini

چه بخواهیم چه نخواهیم حالا بیش و کم همه به سوژه های سیاسی ای تبدیل شده ایم که در شکل دهی به عرصه ی عمومی و سهم خواهی از آن رقیب دولت ها شده ایم. زنجیره ی رخدادهایی که از ۸۸ شروع شد و تا بهار عربی و وال استریت تداوم یافت شهروندان را در مقام کنشگران سیاسی و خیابان را به عنوان محل وقوع سیاست بازتعریف کرد. اما رخداد، به خاطر رخ دادگی اش، به خاطر غیرمنتظره بودن اش، فی نفسه نمایش ناپذیر، و در عین حال بر آشوبنده و هیجان انگیز است و اغواگرانه ما را به واکنش نشان دادن فرامی خواند. در این میان، اثر هنری می تواند گواهی باشد بر این که چیزی اتفاق افتاده که هنوز دقیقاً نمی دانیم چیست، چیزی که دست کم قابل تقلیل به بازنمایی رسانه ای نیست (بازنمایی ای که هر رخداد مهیب و دردناک و بر آشوبنده ای را فوراً به یک کد قابل مصرف و فراموش شدنی بدل می کند). وفاداری به رخداد، نقاشی های نگار اورنگ را به کنش خاطره پیوند می زند: اتفاقاتی را از سر گذرانیم و می گذرانیم که جز از طریق بازنمایی محو و گنگ فیکورهای اش در سطوح رنگی نهی و نامتعیّن ناخود آگاه نمی توان بر آن ها شهادت داد. حضور شبه وار و نامطمئن پیکره ها گویی به شیوه ای عکاسانه ثبت لحظه ای گذراست بر ناخود آگاه بوم؛ شبیه پرهیب تصاویری که یک نفر در حال فرار، یا در همهمه ی جمعیتی بی قرار یا شاد، از آدم ها و ماشین ها و سربازها در ذهن اش حک شده و حالا خاطره ها و تصاویر پراکنده به بوم نقاشی اش سرک می کشند. از سوی دیگر، این طرح های گرافیتی مانند بناست حاکی از هنری اضطراری باشند که آنرا و با تکنیکی ابتدایی و پرداخت نشده در فوریت یک وضعیت انقلابی خلق می شوند. با این حال، رنگ گذاری هایی که مغرضانه ماهیت نقاشانه ی اثر را گوش زد می کنند، و البته شیوه ی آشنای نمایش آثار، گویی نهایتاً اعترافی اند به ناتوانی هنر در برابر منش سیال و به چنگ درنیامدنی زمان، و به طریق اولاً ناتوانی هر گونه بازنمایی. این لحظه ها تا چه حد به منش گریزان و سیال «اکنون» وفادار می مانند و ایده ی اضطرار تا کجا کنش پیدا می کند؟ و این ها همه بر می گردد به پرسشی اساسی در باب نا/توان مندی هنر سیاسی شده ی اخیر، پرسشی که احتمالاً در طی مسیری که نقاش از خیابان تا آتلیه طی کرده به ذهن خودش هم خطور کرده: وزن یک اثر سیاسی چیست؟ آیا جهان هنر، دنیای بسته ی گالری، و عصر کالایی شدن، تضمین می کنند که این درد، این خاطره، بعدها به یک نشانه ی قابل مصرف تبدیل نشود؟

به رنگ پورحسینی

Negar
2017